کلام محمد بوٹا گجراتی

اللہ کے نام سے شروع کرتا ہوں جو بڑا مہربان اور نہایت رحم کرنے والا ہے۔

کلام محمد بوٹا گجراتی

تصنیف

محمد بوٹا پنجابی شاعر گجراتی

الاسد پبلی کیشنز

پہلی منزل، فضل الٰہی مارکیٹ، چوک اُردو بازار، لاہور۔

فون: 042-37224472، موبائل 0331-4062934

E.mail : alasad-publications1@hotmail.com

قیمت -/30 روپے

CamScanner

سی حرفی اوّل

الف: ایس پریم دے نگر اندر ڈٹھے وسدے کٹھڑی جان والے
دوارے عشق دے بیٹھ کے کرن پوجا ڈٹھے حافظ نے خاص قرآن والے
سُولی سار تے سر یدے بھار لٹکن ڈٹھے یاددا بھیت چھپان والے
خوک چار دے بوٹیا عشق پچھے ڈٹھے ولی کمال سدان والے

ب: بہت دراز اوہ بُرج اُچا جتھے عشق دے جھنڈڑے جُھلدے نی
ایس عشق بازار بیوپار ڈاہڈا جتھے سَودڑے سراں دے تُلدے نی
پھرن کالڑے ماتمی بھیس کر کے عاشق بھور مشتاق جو پُھلدے نی
قیدی عشق دے بوٹیا لین ترلے گلوں زلف زنجیر نے کُھلدے نی

ت: تکیا یار دی زلف اندر پیا چمکدا نور کوہ طُور والا
بھلے ہوش تے عشق دا جوش ہویا کیتا نوش پیالہ منصور والا
دتے سکھ تے جھولڑی دُکھ پائے کیتا ونج ایہہ بہت قصور والا
محمد بوٹیا روندیاں عمر گزری کرے ترس نہ یار غرور والا

ث: ثابتی رہی نہ عقل میری پیتا جام جاں شوق شراب تھیں میں
گیا بھُل اسلام دا نام مینوں سُنیا راگ جاں عشق رباب تھیں میں
آہا پہلوے عشق ایمان کولوں مسئلہ ویکھیا عین کتاب تھیں میں
پکا بوٹیا عشق تھیں شوق جدوں ڈٹھا یار محبوب نوں خواب تھیں میں

ج: جا ڈٹھا سوہنا بُت خانے متھے تلک تے بغل قرآن دِسدا

کیتا یار دا مذہب قبول میں بھی اُوسے وچہ پیارا اسلام دِسدا
اِک ہتھ مالا اِک ہتھ تسبیح نہ اوہ کافر تے نہ مسلمان دِسدا
محمد بوٹیا چمک دا ہر طرفوں جلوہ یار دا وچہ جہان دِسدا

ح: حُسن دا ملک مشہور خونی بن دے نیناں دے تیز کٹار اوتھے
وانگ آبِ حیات اوہ راہ اوکھا دھندو کار غبار ہزار اوتھے
آوے پرت نہ جیوندا پھیر مُڑ کے پائے جھات جیہڑا اِک وار اوتھے
دیوے بوٹیا جا کے جان جیہڑا پاوے پریم دا اوہ سردار اوتھے

خ: خوب محبوب دی ویکھ صورت اکھیں شوق دے نال نہال ہویاں
دانے خال خیال تھیں نظر آئے مرغ دل کارن زلفاں جال ہویاں
کوئی دم نہ گزردا غم باجھوں خوشیاں بھلیاں خام خیال ہویاں
محمد بوٹیا شوق دی شمع اُتے پریاں جل پتنگ مثال ہویاں

د: درس پریم پریت والے پڑھ دے پٹیاں پیر مغان ڈٹھے
بھلّا سبق ہور دھیان وچوں الفت الف دے وچہ حیران ڈٹھے
کمّاں علم ایہہ پٹیاں عمل باجھوں نقطے نام دے تے قربان ڈٹھے
اسم اللہ دا بوٹیا یاد کر کے اُٹھے بہہ وچہ ایس دھیان ڈٹھے

ذ: ذرا نہ آوندی سمجھ مُلاں تیرے علم تے وعظ کلام والی
رکھ ٹھپ کتاب شتاب ہتھوں کر صفت کوئی یار دے نام والی
اَساں عشق کفار دے کافراں نوں کجھ خبر نہ مذہب اسلام والی
محمد بوٹیا ویکھ کے زُلف ماہی کھچی الف دی شکل میں لام والی

ر: رانگلے عشق دے رنگ لکھاں جنھوں ویکھ کے رنگ جہان والی

کِتے بُلبلاں وانگ اوہ کرے نالے کِتے پھُل اندر بوستان والی
کِتے جال کے انگ پتنگ بن دا کِتے ساڑ سرنوں شمع دان ہویا
کِتے بوٹیا چمک دا چن وانگوں کِتے وانگ چکور قربان ہویا

ز: زار زلیخا دے ہار رووان یوسفؑ وانگ سوہنا وچہ خواب مِلیا
لایا نیہوں سی سُکھ آرام کارن ہتھوں دُکھ تے درد عذاب مِلیا
لدہی سار نہ یار دے وانگ سسی ماری ہوش جاں جام شراب مِلیا
محمد بوٹیا روندیاں عمر گزری کیہا دھروں نصیب خراب مِلیا

س: سوہنیاں توں قربان جایئے کالے سوہنے نین جہاندڑے نی
جلوہ لیلتہ القدر دے نور والا کالی زُلف تھیں پئے وکھاندڑے نی
دِسن دور تھیں نیڑیوں آن جانی راہ دلاں دے وچہ نباندڑے نی
شاہ رگ تھیں بوٹیا یار نیڑے ڈھونڈن لوک کیوں جنگلیں جاندڑے نی

ش: شہر دے ارد بازار اندر اساں ساھد تے چور اِک جا ڈٹھے
اُوپر شاخ شگوفیاں ناچ کردے اساں بھونڈ تے بھور اِک جا ڈٹھے
اندر جنگلاں جُگد ے ڈار بَن بَن اساں کانگ تے مور اِک جا ڈٹھے
پھردے بوٹیا گرد خزانیاں دے چشم شوخ تے کور اِک جا ڈٹھے

ص: صبر نہ آوندا باجھ سوہنے گزرے روندیاں رات عذاب والی
جلی جان فراق دی اگ اندر آوے سینیوں بو کباب والی
نعرے نِکلدے موردے دلے وچوں لگی کات اس عشق قصاب والی
چھٹے بوٹیا تدوں ایہہ جان غم تھیں ہووے مہربان پاک جناب والی

ض: ضامن غماں دا کون ہووے آہا یار دردی سوا وہ بھی نس گیا

ناہیں بندگی پئی قبول میری سجدے کردیاں متھڑا گھس گیا
ڈٹھا یار میں بے پرواہ سوہنا سانوں روندیاں نوں ویکھ کے ہس گیا
کیتے بوٹیا لکھ ہزار ترلے جائی اِک نہ دِلے دی دس گیا

ط: طالب عشق دے بنے جیہڑے حرص جھاڑ دل تھیں بیٹھ رہے اوتاں
تسبیح ہار پرو کے ہنجواں دی چپن نام محبوب دا پئے اوتاں
موتی بوند دریا دے صدف وانگوں ڈُب عشق دریا وچہ گئے اوتاں
خاطر یار دی بوٹیا تھین کافر لگن مول نہ کسے دے کہے اوتاں

ظ: ظلم ہویا آکھن نال یوسفؑ وچہ کھوہ دے بھائیاں پایا سی
اوتھے گل کجھ ہور دی ہور آہی بھائیاں مُفت الانبڑا آیا سی
کر کے کشف زلیخا دے میلنے نوں ایتھے معجزہ عشق وکھایا سی
محمد بوٹیا کھوہ تھیں کڈھ یوسفؑ وچہ مصر بازار وکایا سی

ع: عشق دے مگر جونشر ہوئے پردہ اونہاں دا کسے نے پاڑنا کی
موئے جل جو عشق دی اُگ اندر دوزخ بھاہ نے اونہاں نوں ساڑنا کی
ہوئے دید تے آپ شہید جیہڑے سُولی اونہاں نوں کسے نے چاہڑنا کی
دل جہاندے بوٹیا عشق لُٹے گھر اونہاں دا کسے نے اُجاڑنا کی

غ: غم رہندا انت عاشقاں نوں معشوق ناراض نہ ہون پئے
نظراں وانگ مجرماں دے پیر پھڑ کے پانی اکھیاں دے نال دھون پئے
شمع سمجھ معشوق دا مکھ عاشق گردے وانگ پتنگ دے بھون پئے
لگے بوٹیا جنہاں نوں تیر برہوں اوہ تے رات دن درد تھیں رون پئے

ف: فجر دے وقت پکھیرواں دی آوے مست آواز ہر دا سانوں

اُڈ بُلبُلے باغ نوں جا جلدی لیا کے گل دی گل سنا سانوں
مست مشک معشوق دی زُلف وچوں پئی آوندی نال ہوا سانوں
کلیاں کھلیاں بوٹیا باغ اندر شالا ملے مالی ہن آسانوں

ق: قید ہویا ڈٹھا قلعے اندر اِتھے شاہ سلطان دربار دا سی
جوگی ہو ہن منداں پا آیا ایہہ تے جھنگ وچہ مجھیاں چار دا سی
ہُن وچہ سمندراں مارے ٹھاٹھیں ایہہ پانی تے ابر بہار دا سی
بن کے عطر ہُن بوٹیا پیا شیشی ایہہ گل گلاب گلزار دا سی

ک: کملی کیتیاں عشق ماہی رڈی گئی میں جگ جہان وچوں
شام وہندیاں شام قضا ہو گئی بھلی نماز دھیان وچوں
چڑھی شوق شراب تھیں آن مستی کلمہ پڑھاں میں کس زبان وچوں
محمد بوٹیا یار دی ویکھ صورت گیاں سُورتاں بھل قرآن وچوں

ل: لکھ کے لام ویکھاں مُلّاں جیہڑا زُلف دے نال دا لام ہووے
اگے لام دے الف دا کھچ ڈنڈا جس نوں ویکھ کے جسم ایہہ خام ہووے
کُنڈل لام دا یار دی زُلف وانگوں ایہو بھا اسا دڑے دام ہووے
ہویا بوٹیا لام دا زخم سینے جانے رَبّ ہُن کدوں آرام ہووے

م: مست ہو بھونڈڑا وچہ بیلے رانجھا مجھیاں دا چروال جیہڑا
آیا تخت ہزاریوں جھنگ اندر چاک رکھیا ہیر سیال جیہڑا
اوہدی چال تے مست ہے جھنگ سارا گیت گاوندا اوکھلی نال جیہڑا
چن کے جگ تھیں بوٹیا ہیر لدھا رانجھا پھل گلاب گلال جیہڑا

ن: نال گمانیاں جان ہوئی ترلے اسیں کردے اوہ گمان کردے

سوہنے یار دے حُسن دیدار سندی کردے سائیں ہاوے اوہ گمان کردے
لُٹ دِلاں نوں کرن خراب سوہنے کردے سائیں زاری اوہ گمان کردے
محمد بوٹیا نال خوشامداں دے کردے اسیں راضی اوہ حیران کردے

و: وچہ وچھوڑیاں جان سکّی رتی رت ناہیں ماسے ماس ہویا
کوئی سار نہ سوہنے یار تائیں ہنجو روندیاں ساڈڑا ناس ہویا
آئے یار ہُن وقت گزار بھاویں ساڈا جیوڑا بہت اُداس ہویا
ہوئی بوٹیا روندیاں عمر مینوں اندر غماں دے جمدیاں داس ہویا

ہ: ہر پاسے دِسے ماہی مینوں جدھر کنڈ کراں گنہگار ہوواں
حاصل ہووے مقصود مُراد والی جیکر یار سندی خدمت گار ہوواں
کرے کرم نگاہ جے اِک سوہنیا سکے کلرول سبز گلزار ہوواں
محمد بوٹیا یار دی خاک اُتوں لکھ قربان نثار ہوواں

لا: لیلتہ القدر دا نور ڈٹھا اوس یار دی زُلف سیاہ وِچوں
پایا عشق دا پتہ نشان پکا اوس یار دی زُلف نگاہ وِچوں
مِلیا عشق ایمان دا دان سانوں اوس یار دی خاص نگاہ وِچوں
لدھا بوٹیا وصل دا اصل موتی اوس یار دے لمیڑے راہ وِچوں

ا: اگ اُتے سڑن کیہا جیہا چلو پچھیے شیخ صنعان کولوں
پینا شوق شراب دا کیہا جیہا پچھو چل پتنگ حیران کولوں
حکم یار دا منا کیہا جیہا چلو پچھیے پیر مغان کولوں
محمد بوٹیا عشق ہے کیہا جیہا چلو پچھیے قیس سلطان کولوں ٭

ی: یاریاں لاونیاں بہت مشکل مینوں لوک کیوں آکھدے سوکھڑا ائی

دھندر کار جیوں آبِ حیات گردے تیویں عشق دالیٹھا اوکھڑائی
مارو بیلڑا عشق دا سخت خونی اوتھے جان دا وڈڑا دھو کھڑائی
جھلے بوٹیا عشق دی جھال کیہڑا ایہہ تے بھار پہاڑ تھیں چو کھڑائی

سی حرفی دوم

الف: اِکو حرف نام رانجھا سانوں عشق نے سبق پڑھایائی
ب۔ت بہتیرڑے حرف ڈٹھے کجھ الف دی اُلفتوں پایائی
صرف طرف ڈٹھا ہر حرف اندر صرف صرف ماہی نظر آیائی
اِکو بوٹیا لکھیا لیکھ وِچوں حرف یار دا یاد پکایائی

ب: بُت روح جدوں اقرار کیتا سانوں تدوں اقرار چرو کنا سی
ایس ریت پریت دی میت کولوں ساڈا میت تے پیار چرو کنا سی
پیا کُن دا گُن آواز جدوں ساڈا تدوں پیار چرو کنا سی
مخفی بوٹیا غمزدی رمز کولوں رانجھا ہیر دا یار چرو کنا سی

ت: تلک متھے اُتے لا رانجھا نواں نیارڑا روپ وٹایا اے
اوہو تخت ہزارے دا میاں رانجھا کنیں مندراں پا ہن آیا اے
بانجھ بھیت نکھیڑیاں کھیڑیاں نے ہاسا وچہ بکھیڑیاں پایا اے
عاماں وچہ بوٹیا ہیر باجھوں اوس اپنا آپ جتایا اے

ث: ثابتی تھیں رانجھے نال لایاں ہُن کھیڑیاں نال کی سیر میری
قینچی زُلف محبوب دی گل بے کے چھاتی چیر کیتی لیر و لیر میری
نام یار دا نقش اُتار سینے لکھیا پکڑ کے قلم تقدیر میری

پاوے بوٹیا نظر دی یار رتی ہووے عمر سوہنا اکسیر میری

ج: جگ جہان وچوں چن لدھا رانجھا پھل گلاب انوکھڑائی
بھٹھ کھیڑیاں دے کمخواب بستر رخت خاک خراب انوکھڑائی
بانکی چال رنگیلوی چال والا ساڈا چاک مہتاب انوکھڑائی
چماں بوٹیا یار دے قدم دونویں پاواں حج ثواب انوکھڑائی

ح: حسن یوسف سندا بھل گیا سنی صفت جان بات رنجیڑے دی
میری ذات صفات نوں خاک پاوٗ اُچی ذات صفات رنجیڑے دی
جلوہ طور دا دُور تھیں نور پایا ڈٹھی چمکنی جہات رنجیڑے دے
محمد بوٹیا لیلتہ القدر وِچوں پائی زُلف برات رنجیڑے دیپ

خ: خاک پاواں سر کھیڑیاں دے انبڑ جہاں دی ناز کرینڈری نوں
پہلاں کیوں ماہی نال نیوں لایا سانوں انبڑی باز کرینڈڑی نوں
بانکی بانسری بانس دی رانجھنے دی ستوں کی آواز کرینڈڑی نوں
ویکھ بوٹیا ناز اندر ماہی پئی ہیر نیاز کرینڈڑی نوں

د: دس کے بانکڑی حال ماہی مٹھی ہیر جٹیڑی جھنگ دی میں
دنیا دین ایمان دی لوڑ ناہیں صرف توڑ تھیں رانجھنا منگدی میں
رانجھا پاک نکارڑی ذات میری کراں بات نہ سامنے سنگدی میں
لیا بوٹیا گھت میں چاک جھولی لیتی چک جھولی شرم تنگدی میں

ذ: ذوق رنجھیٹے دی بانسری دا سوہنا مست آواز سنیئے
جتھے ماہی میرا مجھیں چاردا سی اوتاں بیلوا دُور دراز سنیئے
او گنہار جٹیوی کوہجڑی میں سوہنے یار دا میںڈے ناز سنیئے

محمد بوٹیا آکھیا رانجھنے نوں ذرا ہیر دی عجز نیاز سنئے

ر: رانجھے دی جدوں ڈٹھی صورت بھلی سورت صفت یٰسین مینوں
ابرو یار دے بیت معمور کعبہ مکہ جاپ دا ناف زمین مینوں
سر دھر سجدہ کیتا یار و لے بھُلا مذہب اسلام تے دین مینوں
باواں بوٹیاں خاک سر کھیڑیاں دے منظور رانجھا مسکین مینوں

ز: زر زیور درکار نہیوں اسیں پالیا رانجھا موتی لعل اِکّو
چھڈ باپ مائی نالے بھین بھائی کیتا ساک میں چاک دے نال اِکّو
وکیا موتیاں نال بازار یوسفؑ انت مُل پیا تول تال اِکّو
اساں بوٹیا وچ کے دین دنیا لیا مل رانجھے دا وال اِکّو

س: سدکواں مجھیں والیا او ذرا بنسیری دی گھنگھور دسیں
مجھیں چھیڑ سو بیلڑے بیلوے تھیں جھب آ رنگیلڑی ٹور دسیں
دِلّی دلے دی ماندڑی لٹ لیا ذرا سامنے حُسن دار چور دسیں
اکے بوٹیا آن لگا چھاتی اکے مار کافی کفن گور دسیں

ش: شرع فرماندڑی کی سانوں مُلّاں مسئلے انبڑ سناناہیں
جیہڑا دم غافل ہوسی دم کافر سانوں یار دی یاد بھلاناہیں
سجدہ یار نوں سیس جھکا کیتا ہُن ہور نماز روا ناہیں
اِکّو بوٹیا یار دی جھات چاہواں ٹور دین ایمان دی کاناہیں

ص: صورتاں رب جان لکھیاں سن مٹھی ہیرتد یار تصویر نے سی
جدوں کن قانون دانوں کیتی ہیر تد عشق اسیر نے سی
کھیڑے بوٹیا تدوں نہ پئے کھڑے جدوں لکھیا رانجھا تقدیر نے سی

ض: ضرب پریم دی جنہاں کھادی تنہاں لوڑ کی آب حیات دی
جنہاں یار دی ذات ثبوت کیتی تنہاں لوڑ کی اپنی ذات دی
جنہاں چکھیاں پریم دا اِک قطرہ کی لوڑ اوہناں آبِ حیات دی
جنہاں بوٹیا سامنے یار ڈٹھا تنہاں لوڑ کی آبِ حیات دی

ط: طمع جہان دا چھڈ سارا اِکو نام رانجھا دلوں دھار بیٹھی
میں وانگ زلیخا دے تانگ یوسف لے کے پُل تے مل بازار بیٹھی
انتظار دیدار دلدار کارن میں تے آپ ہاں شب بیدار بیٹھی
پھراں بوٹیا شگن وچار دی میں کارن یار سروپ وچار بیٹھی

ظ: ظلم کیتا اینہاں کھیڑیاں نے میتھوں رانجھا چاو چھوڑیا ئی
مل آ ہی دکھاں والڑی نوں رو رو ہیر نے نیر نکھوڑیا ئی
تیرے سک اندروے میں لک گیاں دُکھاں جوندیاں ساہ نچوڑیا ئی
تھکی بوٹیا واٹ پچھنڈڑی میں ساڈا ساتھیا ساتھ کیوں توڑیا ئی

ع: علم تے عقل کجاملاں خامض عشق شدید دقیقیا ئی
ان بن دیاں ان بن ایتھے عین شین تے قاف تحقیقیا ئی
جند صرف ہوئے صرف صرف اندر ملی شرف نہ حرف حقیقیا ئی
اِکو بوٹیا حرف بے نقصیا اوہ جس تھیں لبھدا یار رفیقیا ئی

غ: غنی میں لکھ غنیمتاں تھیں توڑے منگتی تینڈڑی خبر دی میں
ہر دم میں چم قدم رہیاں توڑے خاک تساڈڑے پیر دی میں
تیری صاحباں سدیاں جگ گولی توڑے جٹڑی قوم سیال ہیر دی میں

ہوئی بوٹیا فرش میں بیٹھ بتیاں توڑے چمکنی دُھپ دوپہر دی میں

ف: فکر کس تھیں ملی خاک رانجھے پچھاں جائیں جوگیاں منیاں نوں
دھار جو بناں جوگناں وانگ میں بھی ڈھونڈاں جوگیاں چریں وچھیاں نوں
ماری عشق چپیڑ کھد یڑ کیتی چڑھی روندی سوج ہے اکھیاں نوں
آوے بوٹیا وقت کد ہسنے دا اساں عمر وگتیاں روندیاں نوں

ق: قلعہ اُسار کے حُسن والا سوہنا نیناں دے مورچے لا بیٹھا
پلکاں والیاں پلٹنا چاہڑ کے تے مینڈا عقل تے صبر لُٹا بیٹھا
ول ول کے دل نوں گھت گھیرا ہندو زلف کمند پا بیٹھا
میرے دل دی بوٹیا لی ولی ہن اپنا حکم چلا بیٹھا

ک: کالڑے باغ وچہ آل لتھا رانجھا جوگ دا روپ وٹا کے تے
اوہ یار اساڈڑا جھنگ والا ہُن آ گیا تلک لگا کے تے
دس کھیڑیاں نوں ہین کھیڑے تاہیں رکھیا بھید چھپا کے تے
دس کدی نہ بوٹیا جگ عاماں جنہاں یار چوری ملے آ کے تے

ل: لوٹیاں دلاں نوں ہین اونویں جدوں ماہی میرا مونہوں ہسدائی
کرن کیر نے کنیں پچھان اوکھی سانگ اوتار کے وسدائی
جگر پھٹ سٹے کئی عاشقاں دے اُتے آپ کنارڑے ہسدائی
تھکی بھال میں بوٹیا جگ اندر سوہنا روپ چھپاوندا نسدائی

م: موڑ لیا دَسی روندڑی نوں وچہ تھلاں نہ تھیسے خوار مولے
جنگل بھوناں کم دیوانیاں ملے یار وچہ اجاڑ مولے
آپے بغل تھیں یار گنوایو سو لدھی تئری ذرا نہ سار مولے

گھر دں بوٹیا یار جے لبھ لیندی ہُن ڈھنڈیدی نہ بیلے یار مولے

ن: میھوں دی بہت چوگاٹھ نیویں نیو لنگھیے تاں اندر جایئے جی
بیٹھا یار جو پیڑا ہو اندر جھاتی لنگھ اگیڑے پایئے جی
باہجھ کرم نہ کرن نگاہ سوہنے بھاویں لکھ سنگھار لگایئے جی
وچہ عشق جاں بوٹیا جان گلے تاہیں گلے محبوب نوں لایئے جی

و: واسطے رب دے مل ماہی واتاں نت میں مل کھلونیاں وے
جیویں وچھلی ڈالیوں ٹٹ چکیے تیویں باہجھ تیرے میں بھی رونیاں وے
مل ہیر نمانی نوں آ رانجھا رو رو ہنجواں ہار پرونیاں وے
کرے کرم تھیں بوٹیا مینہ مولا ہنے سبز گلزار میں ہویاں وے

ہ: ہور کی کعبہ لوک دس ڈھونڈ رہی میں ارض و سما وے
جدھر ویکھنی ہاں اودھر ماہی دِسّے ہن کنڈ کتراں کیہڑے داوے
لوک کہن کافر آرے آکھنی ہاں ساڈا شوق تے دین فِدا وے
محمد بوٹیا سمجھیا سچ اساں صورت یار دی نور خدا وے

لا: لاکھ دے قاضیا عین علموں نقطہ گھٹ نہ غین بنا دسیں
عشوں شق ماہی غیبوں غیر پوجا بت لات منات گرا دسیں
کر جوڑ نہ حرف پڑھا سانوں اِکو یار دا جوڑ جوڑا دسیں
اساں بوٹیا ترک تمام علموں اِکو الف اکیلوا پا دسیں

ا: اکھیاں نال جاں یار لائیاں پھر جگ دے مہنیوں سنگناں کی
ملے پریت پریم دی رس رتی پھیر رخت کسے نوں رنگناں کی
ملے یار دا دید دیدار مینوں پھر دین ایمان نوں منگناں کی

ملے بوٹی جام جاں وصل والا نیڑے آب حیات دے لنگھناں کی

ی: یار دی پاونی رمز اوکھی لبھے بھیت جاں لئے جان تائیں
ایس درد دی بات نیارڑی جے کی سار بیدرد نادان تائیں
تیرے شعر موافق آیتاں دے مہنے ویکھ لے کھول قرآن تائیں
ہویا بوٹیا کرم کمال تیں تے مولا بخشیا یمن زبان تائیں

سی حرفی سوم

الف: اسم اسلام دا بہت چنگا اے پر عشق دا شان کجھ ہور سُنیا
متھے موموناں نیک محراب چنگا اسے پر تلک لگان کجھ ہور سُنیا
دوہاں عالماں وچہ ایمان چنگا اے پر عشق بیان کجھ ہور سُنیا
کرن بوٹیا وعظ علماء چنگا اے پر یار دا پان کجھ ہور سُنیا

ب: بس کتاب نوں ٹھپ مُلّاں کوئی عشق دی بات سنا سانوں
سورت لیل والشمس نہ سمجھ مینوں صورت یار دی اصل وکھا سانوں
ان بن دے نال ان ہن ہوئی ناہیں بھن کے سبق پڑھا سانوں
اِکو بوٹیا حرف ہے شرف والا ناہیں قاعدے وعدے پا سانوں

ت: ترک تمام تھیں تدوں کیتی جدوں یار دا اساں دیدار پایا
مومن مکیوں لبھدے رب تائیں بُت پوجتے تھیں اساں یار پایا
ویکھی زلف محبوب دے گلے اندر تائیں اساں بھی گلے زنار پایا
کافر سیدیا بوٹیا جگ اندر نال یار دے جد وکنا پیار پایا

ث: ثابتی تھیں لایا نہیوں بندی پچھاں کیوں ہُن پیار انس دائی

حال بندیاں ڈال کے مکھ ماہی سانوں صورتاں سینکڑے دس دائی
پیندی رہی دوراڈڑی دس سانوں دیکھو پاس پیاسا دس دائی
میموں مکھ تے بوٹیا پا برقعہ سوہنا دوہاں دے فکر دھیاں بھُل گئے

ج: جنتیں دوزخیں کون جاسن سانوں دوہاں دے فکر دھیان بھُل گئے
یار یار دا اسم ہے جسم اندر ہور چلّے تے درد کمان بھُل گئے
کیتی یار دی زلف دی جدوں زیارت تدوں لیلۃ القدر دے سان بھُل گئے
محمد بوٹیا ویکھ کے مکھ ماہی قبلہ طرف سجود نوان بھُل گئے

ح: حمد آکھاں یا تعریف دلبر دونوں فرض ہیں کراں ادا کیہڑا
ویکھاں یار یا پڑھاں نماز تائیں دونویں فرض سن کراں ادا کیہڑا
کوچے یار دے جان یا حج پاواں دونویں فرض ہُن کراں ادا کیہڑا
پاواں بوٹیا حج یا دین لوڑاں دونویں فرض ہُن کراں ادا کیہڑا

خ: خام کی عشق دی سار جانن خشک دل جیہڑے محرم حال دے ناں
عاشق آکھ تکبر فنا ہوئے نیڑے لنگھ دے رسم نماز دے ناں
قدم یار دے چُم کے حج پاون پینڈے مارن دور دراز دے ناں
ایہو بوٹیا لکھ عبادتاں نے گزرے دم اِک بانجھ نیاز دے ناں

د: دوستی لا کے نال ماہی فیر شرم حیا نوں تکیئے ناں
سوہنا ڈھونڈ ھیے وِچہ پریم نگری گلیاں لمیاں ٹردیاں تھکیے ناں
سُولی وانگ منصور منظور کریئے پچھے یار دے مرن تھیں جھکئے ناں
لئے بوٹیا نام نہ عشق سندا ہتھیں کٹ کے زہر نوں پھکیے ناں

ذ: ذکر محبوب دا نام ہر دم کیہڑے وقت ہُن رب چتاریئے نی

ہر دم کراں نیاز تک ناز ماہی کیہڑا وقت نماز گزاریئے نی
پوجاں دل دلبر دا سمجھ کعبہ کیہڑے وقت نماز گزاریئے نی
دھاڑ عشق دی بوٹیا سدا سر تے کیہڑے وقت سروپ سنگاریئے نی
ر: راگ سہاگ دے سدا گاویں چارگان تے نت رباب کریئے
مجلس وچ محبوب دے ہو ساقی چشماں جاں تے خون شراب کریئے
آتش عشق دی بال کے دکھاں بالن ہڈیاں جگر کباب کریئے
محمد بوٹیا مکھ محبوب دے توں صدقے چار خورشید مہتاب کریئے
ز: زہر پیالڑا عشق والا جس چکھیاں سو چکنا چور ڈٹھا
مجنوں سُک کے لکڑی کاٹھ ہویا سُولی چڑھدیاں شاہ منصور ڈٹھا
جاں دتیاں باہجھ نہ ملے پیار ایس عشق دا ایہہ دستور ڈٹھا
محمد بوٹیا عشق دے پنتھ اندر کوئی باہجھ نہ درد رنجور ڈٹھا
س: سمجھ کے یار دا لکھ کعبہ سر وچہ سجود نوایئے جا
تسبیح ہنجواں دی لڑی پکڑ ہتھیں نام یار دا وِرد کمایئے جا
لے کے یار دے قدماں دی مٹھ مٹی سُرمہ اکھیاں دے وچہ پایئے جا
پایئے بوٹیا رمز محبوب دی تاں جدوں جان جہان گدایئے جا
ش: شب برات دی رات کولوں ڈٹھی وصل دی رات چنگیری جی
جلوے نور ظہور کوہ طور کولوں ڈٹھی یار دی جھات چنگیری جی
جام خضر تے آبِ حیات کولوں ڈٹھی یار دی بات چنگیری جی
محمد بوٹیا صفت یٰسین کولوں ڈٹھی یار دی بات چنگیری جی
ص: صفت محبوب دی سُنی جدوں تدوں ارض و سما دا نام نہ سی

اساں پوجیا یار دا بُت تدوں جدوں کفر تے دین اسلام نہ سی
ہوئی شوق تھیں ہوش بے ہوش تدوں جدوں شراب تے جام نہ سی
سُدیا بوٹیا عشق سرور تدوں جدوں حد حلال حرام نہ سی

ض: ضرب پریم دی جنہاں کھادی ہونا کربلا تنہاں شہید کا ہنوں
جنہاں ویکھیا مکھ محبوب دے نوں تنہاں ویکھنا رب دا دید کا ہنوں
سر ویچ کے جنہاں نے یار لبھا کرنی تنہاں ہُن ہور خرید کا ہنوں
ملیا بوٹیا جنہاں نوں عشق حضرت ہونا حضرت دا تنہاں مرید کا ہنوں

ط: طرف محبوب دی ویکھ ہر دم توڑے وقت نماز قضا ہووے
سر سٹ محبوب دے پیر تلے توڑے حشر نوں دوزخیں جا ہووے
پئے یار تھیں جام شراب جم جم توڑے مذہب ایمان جدا ہووے
رہو بوٹیا وچہ رضا راضی توڑے جان قربان فدا ہووے

ظ: ظلم مصیبتاں جھل سر تے اِک یار دی یاد نہ ہار دل تھیں
چم قدم محبوب دے خاک ہو کے ایس خودی ہنکار نوں مار دل تھیں
ایس صدق تے من دی پھیر مالا بیٹھ یار دا نام چتار دل تھیں
ملے بوٹیا سر جے سر ابتوں کرو ونج ایہہ شکر گزار دل تھیں

ع: عشق رباب جاں وجیا سی تدوں شرع نبیڑ دا کون سی جی
جدوں رانجھنے ہیر پیار پایا تدوں ذات نکھیڑ دا کون سی جی
جوگی ہُن منداراں پا آیا جھنگ مجھیاں چھیڑ دا کون سی جی
بیٹھا بوٹیا چھپ وچہ ہر رقعے پہلوں آپ ہی کھیڑ دا کون سی جی

غ: غرق پریت دے وچہ ہو کے مومن ہو کافر پھیر سدایئے کیوں

مکے گیاں نہ مکدی بات اے پر مار نہ منزلاں جان گنوائیے کیوں
یاد یار دی چھڈ کے وچہ مسجد متھے داغ سیاہیاں لائیے کیوں
ملے بوٹیا یار زنار پایاں پکڑ تسبیحاں ورد کمائیے کیوں

ف: فکر تے خوف نہ دوزخاں اے پر نہیں بہشت دا چا مینوں
صرف عشق حضورؐ تھیں منگنی ہاں ناہیں لوڑ دین ایمان دی مینوں
ایتھے حشر دیدار خدائی دا اے دے یار جے مکھ لقا مینوں
ہوئے بوٹیا مل مقصود منزل ملے عشق دا جے راہنما مینوں

ق: قاصدا رب دا واسطائی میرا یار ماہتاب لیا جلدی
ہوئے وصل دی رات نصیب مینوں ساقی جام شراب لیا جلدی
مجلس وچہ محبوب دے کراں مجرا مطرب چنگ رباب لیا جلدی
ہوئے بوٹیا آس نہ ایہہ پوری کارن قتل قصاب لیا جلدی

ک: کوئی نہ مول پچھان سکے سوہنا ہور بن سانگ سنگار آیا!
پہلے چمن بن کے وچہ خواب ملیا گولا بن ہن کن پڑوا آیا
مٹھی وانگ زلیخا میں، خواب اندر جدوں یوسفی نظر دیدار آیا
گھونگھٹ میم دا بوٹیا گھت سر ہن ملک دا بن سردار آیا

ل: لکھ کروڑ ایمان واراں حضرت عشق سندے اِک نام اُتوں
ہودن لکھ معراج کوہ طور جیہے واراں یار دے اِک کلام اُتوں
ہودن لکھ جے آبِ حیات چشمے واراں اِک شراب دے جام اُتوں
ہودن بوٹیا لکھ مہتاب روشن واراں اِک پیار ڑے شام اُتوں

م: مٹھڑی ذات محبوب دی توں شہد شیر بنات قربان کریئے

اوس ماہ منیر دے مکھڑے سورج چن دی جہات قربان کریئے
اصل وصل وصال دی رات اُتوں لکھ شب برات قربان کریئے
بت پوجنا بوٹیا یار دا اے عزیٰ لات منات قربان کریئے

ن: نین دلال ہو آپ آون لگا حسن دا اڑدو بازار جدوں
مخفی غمزدے رمز دے تیر چھٹے دل نوں زلف پھاہی یار جدوں
رگ رگ تھیں نکلیا راگ ماہی وجی تار ستار دی تار جدوں
کیتی بوٹیا ترک مام تھیں میں پایا یار دے نال پیار جدوں

و: وانگ زلیخا دے خواب اندر سوہنے یار دا حُسن دیدار ڈٹھا
پھراں کملی پوش نہ سنبھلی میں سدر ملی فال وچار ڈٹھا
کوئی نام مقام نہ مول دسے ڈھونڈ بھال جنگل سارا بار ڈٹھا
ڈٹھے بوٹیا کھول کے جندرے جاں تدوں اندرے یار ڈٹھا

ہ: ہوش تے عقل نوں دور کر کے نیناں والڑا چا وہاج کریئے
بہیئے صبر دے تخت تے نال خوشی سر نفی اثبات دا تاج کریئے
پا کے فتح اس اکبر دے قلعے اُتے وچہ پریم نگر دے راج کریئے
آوے بوٹیا رو برو تدوں پیارا جدوں حاصل مندرے باغ کریئے

لا: لا کے اکھیاں نال سوہنے پھیر سکھ دار سون روا ناہیں
لگا کالجے تیر نگاہ دے جا آنسو ڈول پھیر رون روا ناہیں
آگے یار دے سیس نوایئے جاں پھیر چکنی دھون روا ناہیں

ا: الف دی اُلفتوں اسم ماہی ساڈرے جسم دے وچہ سارہیا
عشق یار دا کھیڈ دا کھیڈ کے تے وچہ جہان دے پا رہیا

جھگی عشق دی وچہ محبوب سانوں مار جھاتیاں کول بلا رہیا
لا کے بندیاں بوٹیاں مُکھ اُتے لکھا روپ اُتار وکھا رہیا

ی: یار جے دیوے دیدار ایتھے پھر حشر دیدار نوں منگنا کی
آبیار دے درد دی زرد رنگت پھیر درخت کسنبیوں سنگنا کی
ہتھ عشق دے ناگ نوں گھتیئے جاں پھیر جان گوان توں سنگنا کی
بخشے بوٹیا حُسن دا باغ دلبر نیڑے پھیر بہشت دے لنگھنا کی

سی حرفی چہارم

الف: اوکھڑا راہ انوکھیڑائی سخت دھوکھڑا پیت لگاونے دا
ناہیں پیر دھریئے موتوں نہ ڈریئے اوّل فکر کریئے موہرا کھاونے دا
جاوے جان نسنگ نہ سنگ رہیے رکھے ڈھنگ محبوب بناونے دا
پچھو بوٹیا پریت پتنگ کولوں کیہا ذائقہ انگ جلاونے دا

ب: بدی بدنامی جگ دی توں ول ڈرے مکھڑا جوڑیئے نہ
جیکر جوڑیئے مکھڑا موڑیئے کیوں شرم بوڑیئے پریت تروڑیئے نہ
کریئے بوٹیا ذکر محبوب والا غافل ہو کے عمر نکھوڑیئے نہ

ت: تیز پریم دی اگ مٹھی مزا آوندا جان جلاونے تھیں
جھڑک جھم مصیبتاں غم ہردم تخفے مِلن ایہہ نہوں لگاونے تھیں
سردتیاں یار جے ہوئے راضی ناہیں جھکیئے جان گنواونے تھیں
ایہو بوٹیا رسم رنگیلیاں دی کرن ترس نہ خون بہاونے تھیں

ث: ثابتی نال یقین سیتی حرف یار دا یاد پکا لیئے

تسبیح دم دانے تار وتار سچا نام یار دا یار پکا لیئے
وانگ بنسری جگرنوں چھیک کر کے وچہ جیل محبوب نوں گا لیئے
سر کٹ جے بوٹیا ٹکٹ دیئے تائیں راز پیار دے پا لیئے

ج: جگ جہان کی جاندائی ایس عشق دے راز نیارڑے نی
مارن تیر نگاہ دے عاشق نوں سوہنیاں راز نیارڑے نی
پیون خون تے نظر زبون ویکھن خونی دیدڑے باز نیارڑے نی
ایس پیت دے بوٹیا اوکھے چالے ایہہ عشق مجاز نیارڑے نی

ح: حسب حبیب مطلوب جنہاں عاشق بچ مرید پریت دے نی
نیندر بھکھ آرام حرام کرنا ایہو شگن پریت دی ریت دے نی
سارے جگ تھیں ہوا لگ عاشق دامن لگ پھیر پیت دے نی
پلک چین نہ بوٹیا دردمنداں اُٹھے پہر وچہ قہر دے سیت دے نی

خ: خواریاں بھاریاں یاریاں تھیں باہجھ یاریاں کجھ وصول ناہیں
باہجھ پیار دلدار دیدار دے تھیں عاشق دولتاں کرن قبول ناہیں
سر کٹ کے سٹ دے وچہ قدماں پچھاں ہٹ یار تھیں مول ناہیں
ملے بوٹیا سر نہ سر باہجوں یاری لان مخول فضول ناہیں

د: دوستی پچھیئے ہیر کولوں آیا جھک نہ ماریاں لانڈری نوں
سوکھی دوستی اوسنوں نظر پئی آیا قدر نہ نہیوں نبھانڈڑی نوں
سینے چاک دا چا ہلاک ہوئی گزر عمر گئی یار مناوڑی نوں
پھرے بوٹیا بھال دی بار جنگل ملے رانجھا وارنے جندڑی نوں

ذ: ذوق پریم دا شوق جنہاں گل طوق تنہاں برہوں والڑے جی

سُکھ جُکھ تھیں مکھ ہٹا بیٹھے کھاون خون خوراک نوالڑے جی
یاہجوں نشے شراب بےتاب پھردے پیتے جنہاں پریم پیالڑے جی
پچھ بوٹیا جا کے قیس کولوں لوک آکھدے نہیوں سکھالڑے جی

ر: رانگلی چھیج وچھا سسی ستی یار سنگ ہو مغرور اوہ تاں
لدھی سار نہ نیند خمار اندر چھڈ یار سدھار گئے دور اوہ تاں
بغل یار تے سیج کھلا رستا گلاں عشق نوں نہیں منظور اوہ تاں
بھاون عشق بوٹیا ناہیں چھجاں سولی چاہڑ داوانگ منصور اوہ تاں

ز: زاریاں یاراں وچہ یارو بنھ ماریا عشق وچاریاں نی
سسی صاحباں ہیر تھیں چل پچھو جنہاں چکھیاں عشق کٹاریاں نی
تدوں نظر محبوب منظور ہویاں بنیا جگ نے جدوں نکاریاں نی
اوکھی بوٹیا ریت پریت والی لوک آکھدے سوکھیاں یاریاں نی

س: سوہنیاں نال گمانیاں دے نہیوں لاونے بہت تکارڑنے نی
لے جان دکان دیدار سودے پچھوں دین جداں دیواوڑے نی
پین خون تے نظر زبون ویکھن ایہو کم محبوب دے ڈانڈرڑے نی
دلی دلے دی بوٹیا لٹ لیندے چاہڑ حسن دی لٹک پیادرے نی

ش: شان گمان وکھا سوہنے دردمنداں دے مندڑے حیلوے نی
خون عاشقاں دا مہندی سوہنیاں دی کردے رنگ حنا رنگیلوے نی
رہن چین محبوباں نوں جو نباندی رخت عاشقاں ماتمی نیلوے نی
عاشق تڑفدے بوٹیا وچہ قدماں کرن ترس نہ روپ رسیلوے نی

ص: صاف انصاف دی بات ایہا عاشق ہر مکان فساد کردا

شیریں خبر نہ دسیا عشق ظالم ہاڑے چا فرہاد فریاد کردا
مرزا ساڑ وچہ بار خراب کیتا کاج صاحبان دا برباد کردا
کرے بوٹیا عشق خیال جیندا اوہدی پٹ بنیاد برباد کردا

ض: ضرب پریم دی مار سوہنے سینے پھٹ پھٹ گئے جاندے
اوّل ہس کے دل کھس کے جیوڑے نوں ہٹدے ہٹدے جاندے
ویکھ ناز محبوباں دے عاشقاں دے دل گھٹدے گھٹدے گھٹ جاندے
ڈاہڈے بوٹیا چیت پیاریاندے مکھ وٹدے وٹدے وٹ جاندے

ط: طلب دیدار دی عاشقاں نوں مست وار رہندر ے نت پیاریاندے
پیریں ڈگیاں نوں لتاں ماردے نے ایہو کم پیاریاں ساریاندے
گھائل کٹھڑے مٹھڑے پھرن عاشق پچھے کوئی نہ حال وچاریاندے
موئے بوٹیا پہلو ے موت کولوں جیہڑے کٹھڑے دید نظاریاندے

ظ: ظاہر ا ویکھ ایس عشق نے جی سانگ صورتاں کئی اُتاریاں نے
کِتے بن محبوبیا بان پھیریا کِتے لیلیٰ کرے زاریاں نے
کِتے ہیر بن راہ دے دہی کردا کِتے کاہن مرلی کوکاں ماریاں نے
کِتے بوٹیا ہیر سیال بنیا کِتے چاک بن مجھیاں چاریاں نے

ع: عشق دے ونج وہار اندر دیئیے سیس پھیر دیدار مِلدا
سُکھ چین گزاردے نذر عاشق اگوں عشق تھیں دُکھ ہزار مِلدا
جیکر جان بچان دا دھیان کریئے مشکل یار دا بھید اسرار مِلدا
سوا بوٹیا عشق دا جان ستا جیکر جایئے جان توں یار مِلدا

غ: غم خوراک ہے عاشقاں دی لذت طعام تمام حرام اونہان

بدلے پریت دے تابع وچہ مرسی ہتھ یار مہار لگام اونہاں
تسبیح ہنجواں دی لڑی پکڑ ہتھیں کیتا ورد محبوب دا نام اونہاں
محمد بوٹیا مست الست ہوئے جدوں پی لیا عشق دا جام اونہاں

ف: فائدہ عشق دے سنگ تھیں ایہہ انگ رنگ بدرنگ بنا دسے
آپے پریت نیہوں نویکلا لا کے آپے جگ تے ڈھول وجا دسے
آپے پریت دی ریت تھیں مست کردا آپے غم جدایاں پا دسے
آپے بوٹیا عاجزی کرے منتاں آپے سوہنیاں ناز ادا دسے

ق: قدر سنبھال کے اپنا جیو نال سوہنیاں پریت لگائیے جی
راہ عشق دا گل در گل پہلوں سنبھل سنبھل کے قدم ٹکائیے جی
عشق ٹھگ ہے جگ دے وچہ پھردا پچھے لگ نہ پگ اتاریے جی
ہوندے وس نہ بوٹیا پھس جائیے ہتھوں نس دور اڈ رے جائیے جی

ق: قدر سنبھال کے سانگ مارن سوہنے روپ دے شان گمان والے
وارو ڈھونڈے پھرن دیدار سندا زخمی عشق دے کٹھری جان والے
ذرا ترس نہ روپ رسیلیاں نوں مارن مویاں نوں تیر طوفان والے
دسو بوٹیا کدی نہ بھی جگ اندر سکھ پان پریت لگان والے

ل: لکھ نصیحتاں عاشقاں نوں بھاویں دین ہزار ہزار پئے
انہاں اِک ناں مول قبول دل تے بھونڈ ہے پھرن خوار خوار پئے
اڈ پلڑے پاس پیاریاں دے منگن بھیکھ دیدار دیدار پئے
ڈاہڈی بوٹیا رسم رسیلیاں دی جھڑکاں دین ہزار ہزار پئے

م: مکھ محبوب دا سمجھ کعبہ عاشق حج طواف ادا کریئے

فتوے عشق دے تے عمل عاشقاں دے سجدہ یار نوں فرض ادا کریئے
پاون مکھ جو یار دے پیار ولوں گناہ گار اوہ اہل سزا کریئے
پاون بوٹیا رمز محبوب دی اوہ نال صدق جو جان فدا کریئے

ن: نال گمانیاں کھیڈنی بازی یارو عشق شطرنج کمال اوکھی
پہلے چالڑے مار فرز بن لیندے ایہو ہتھ پیاریا چال اوکھی
شرط جان شطرنج نوں مار کرسی فیلے جیہڑے ہُن سرت سنبھال اوکھی
ہتھ سوہنیا بوٹیا مانیاں نے جیت عاشقاں پیادیاں نال اوکھی

و: وخت مصیبتاں عاشقاں نوں سوہنے رہن نہال مجال دے نال
دیدے بھولڑے وچہ وچولڑے اوہ پان ٹھگدے ناز پلال دے نال
دارد عشق دے روگ نہیں کوئی رہے ڈھونڈ طبیب خیال دے نال
توں بوٹیا عشق دے راہ اُتے ذرا رکھنا پیر سنبھال دے نال

ہ: ہور تاں نوں کی دیاں متاں میں کٹھی آں عشق مریلوے دی
اوہ یار جدو کناں گیا میرا جند گئی نکل اوسے ویلوے دی
پانواں اونسیاں کاگ اڈانیاں میں کراں ڈھب محبوب میلوے دی
پوئے بوٹیا دس جہان سارا ویکھاں شکل جے یار رسیلوے دی

لا: لاوندی مول نہ اکھیاں نوں جیکر ایس وچھوڑے دی سار ہندی
سکھ وسدا ھسدا جگ سارا پھراں تتڑی خوار ہندی
پاندی سار جے یار سدھار جانا پلو پکڑ کے عرض گزار ہندی
دیندی بوٹیا جان نہ جان جانی بھاویں جان قربان نثار ہندی

ا: اَج اساں جانی لوڑ یئے جی جوبن ہویا اوہ تاں دلا جاونے نوں

رل کے انگ سہیلیو رنگ میرے چلو چلیئے یار مناونے نوں
گل پا پلو قد میں سیس دھریئے کریئے منتاں گھریں لیاونے نوں
اساں بوٹیا چڑیں وچھیاں دل لوچ دا یار رہنڈادنے نوں

ی: یار مینوں اَج آن ملیا ہویا جوبناں رنگ اولیل اُتے
کارن یار کھلار رنگیل سیجاں ملیا عطر گلاب پھلیل اُتے
ہویاں مست محبوباں دے مکھڑے توں ہوئے بھورجیوں پھل رویل اُتے
پائی بوٹیا اَج مراد دل دی کیتا کرم ماہی دلوں میل اُتے

سی حرفی پنجم

الف: اُگ برہوں سینے وچہ اُٹھی دِسے جگ اندھیرا تمام مینوں
جدھر مکھ کراں دسن دکھ سولاں نیندر بھکھ آرام حرام مینوں
اُٹھے پہر کلیجڑے لہر غم دی ہویا کھاوناں زہر تمام مینوں
روندے نین نت بوٹیا لین ڈابو ہووے چین آرام حرام مینوں

ب: بخت اندر فال سخت ہوئی درد وخت نصیب ضرور ہوسن
جند پھڑی دکھاں کراں گھڑی زاری کیہڑی گھڑی نعرے منظور ہوسن
رکھ رحم دی پیاریا اکھ میں تے توڑے لکھ گناہ قصور ہوسن
ڈٹھے بوٹیا جم کے غم لکھاں کیہڑے دم مصیتاں دور ہوسن

ت: ترسدی نے کئی برس گزارے تیرے درس دیدار دی بھکھیاں میں
پا کے پیار مڑ گیوں وسار دل تھیں لئی سار نہ ڈاہڈی اکیاں میں
کدی آ پیاریا لا سینے دیکھاں راہ تے منتاں سکھیاں میں

ہوسی چل کد بوٹیا سل سینے وانگ تیل تنور دے تپیاں میں

ث: ثابتی رہی نہیں ذرا جیہی کراں فکر پئی موہرا کھاونے دا
پل پل رہندا چیت دل تیرے کوئی گھل سینہوڑا آنے دا
رہندا ساس اداس نہ پاس ماہی وسواس پیا جند جاونے دا
ہویا بوٹیا تنگ میں سنگ باجھوں دِسے ڈھنگ نہ یار مناونے دا

ج: جرن جدائی تھیں ڈرن آوے چنگا مرن ہے دردرسیدیاں نوں
گھل خبر کوئی آوے صبر مینوں جاری ابروانگوں پانی دیدیاں نوں
خدمت گار تیرے دربار دی ہاں ہتھیں مار نہ مُل خریدیاں نوں
تیری بوٹیا ریت پریت اندر گیا بیت میں رکھ عقیدتاں نوں

ح: حال تھیں ہو بے حال گیا کھلے وال گل کندلاں پار ہے
کسے رول نہ مول آرام مینوں درد سول فراق ستار ہے
مانگ لا کے خاک ملنگ ہویاں سنجے رنگ محل ڈار رہے
دن رین نہ بوٹیا چین دِل نوں ہنجوں نین دریا چلا رہے

خ: خوار ہویاں سوہنے یار پچھے طعنے ماردے لوک ہزار ڈٹھے
مائی باپ نوں داغ سروپ لائیے اُتے آپ بھی درد آزار ڈٹھے
گاواں گیت فراق تھیں میت والے او کھے بیت دے شگن وچار ڈٹھے
لدھی سار نہ بوٹیا یار جانی جب پیارے قول اقرار ڈٹھے

د: درد تیرے رنگ زرد کیتا ماری کرو برسوں گھتاں شور میں تے
مارے جگ طعنے وگ تنگ مینوں کندی رنیویں ہوئی چور میں تے
وانگ طوطیاں چشم کردوتیاں نے لایاں لوتیاں نے پایا زور میں تے

واننگ بوٹیا دھیر دلگیر تائیں رہیاں پیر بغداد ناسور میں تے

ذ: ذوق تھیں ڈال کے طوق گل وچہ نال شوق کوکاں قمری واننگ میں تے
بانجھ یار میں خاک سنگار کیتے جوگن ہار اوہ سانگ میں تے
ڈبی جان فراق طوفان اندر برہوں آن چاہڑی خونی کانگ میں تے
ہوئی بوٹیا لکھ تھیں لکھ بندی بیٹھی رکھ تیزی ہن تاہنگ میں تے

ر: رب جانے شب نیند ناہیں بھلے سب دل تھیں سُکھ چا مینوں
دُکھاں رولیاں تے ڈاہڈی ڈرنیاں میں صدقے مُکھ وکھا مینوں
رو واں پاٹ تکیاں ویکھاں واٹ ماہی نکاں گھاٹ پتن مل آ مینوں
تیرے مُکھ دی بوٹیا بھکھ مینوں کیوں دُکھ جدائیاں پا مینوں

ز: زار رواں نت مار آہیں خبر تینوں نہ پیاریا مول میری
رہی وک غلام میں جگ اندر پئی اِک نہ عرض قبول میری
بل بل فراق دے سل سینے لئی مل چھاتی درد سول میری
عشق مرض تھیں عرض پاواں سنے عرض رسول میری

س: سل سینے ناہیں سکاں پایاں گل پریم تھیں تندیاں میں
ساری شرم تینوں رکھیں بھرم پیارے کر کرم تھیں بندیاں میں
رحم رکھ نہ عیب نہ پرکھ میرے توڑے مکھ نکارڑی گندیاں میں
تیرے در تے بوٹیا رکھ متھا عرض کر تھکی ہو کے ڈردیاں میں

ش: شہر سارا آوے لہر اندر پیا قہر و ساریاں یار دل تھیں
کیتا گمات فراق دی کات مینوں دن رات رو واں مار دل تھیں
آدن دکھ پر فیریوں مکھ چاہئے گئے سُکھ تے چین سدھار دل تھیں

سنے کول نہ بوٹیا دھروئی میری ہوئی میں سخت لاچار دل تھیں

ص: صبر ناہیں ہُن خبر ماہی اکھیں ابر دے وانگ برسانیاں میں
راہ تک دے دیدڑے تھک پئے جند تک اونسیاں پانی آں میں
ہو کملی سرت نہ سنبھلی میں سدر ملی فال کڈھانیاں میں
کدوں بوٹیا ہوگ ملاپ ماہی دکھ بھوگدی عمر وہانیاں میں

ض: ضعیف تے بہت خفیف ہویاں تکلیف ڈٹھی نہیوں لا کے تے
ہویاں خوار میں شہر بازار کوچے گیاں یار مصیبتاں پا کے تے
بھلے سنگ سب انگ سہیلیاں دے کیتی تنگ دکھاں جند آ کے تے
کھلے وال گل بوٹیا غم دے پھراں حال فقیر بنا کے تے

ط: ہر طرف تساڈڑی تھیں شرف مینوں لکھ حرف سنیہوڑا گھل مینوں
کدی موڑ مہاراں میں وار گھتی گیوں مارو چھوڑ دے واسل مینوں
آنسو جاوندے دردستاوندے نی سنجے کھاوندے رنگ محل مینوں
رہی بوٹیا عقل دی نقل ناہیں ہویاں شکل وحشی پیا جھل مینوں

ظ: ظلم ہے یار وسار جانا اِک وار آویں صدقے جاونی آں
رگاں تارے تن رباب کر کے تیرے راگ گاونی آں
جھب آ کے مکھ دکھا مینوں ویکھاں راہ کا نگ اڈاونی آں
پھراں بھال دی بوٹیا لال تائیں رت فال کتاب کڈھاونی آں

ع: عشق دے جوش تے ہوش مٹھی کیتا عشق دا نوش پیالڑا میں
پیتا غم دا جیون ہے کٹھن اوکھی جاتا نیہوں سی بہت سکھالڑا میں
دس یار بن سول سنگسار سیجاں گل ہار پایا دُکھاں والڑا میں

نہ سی سار میں بوٹیا خوار ہویاں پایا پیار تک یار متوالڑا میں

غ: غم لکھاں ہر دم پئے مینوں بھلے کم تمام جہان والے
کئی دناں تھیں نیندنہ بناں ماہی رائیں گناں تارے آسمان والے
چلوا نگ سہیلیو سنگ میرے کریئے ڈھنگ کوئی یار منان والے
گیا بوٹیا وگ دل ٹھگ دلبر طعنے جگ جلان والے

ف: فال نجومیا ڈال ذرا ویکھ لال میرا کدوں گھر آوندا اے
کئی سال گزرے وچہ بھال ماہی دل نال فراق گھبراوندا اے
پتھر جیت پیارڑے مست کیتا غم نت کلیجڑا چیردا اے
پئے بوٹیا دلاں نوں سے جھورے دور گئے رب پھیر ملاوندا اے

ق: قبر بھی ہوگ بے صبر میری کھلی خبر نہ سوہنے یار کدی
سینے ہجر نہ تھور دل چور زخمی ہوسی دور ایہہ درد آزاد کدی
ہوندی بھال جے عشق جنجال لوکاں سوہنے نال نیاوندی پیار کدی
تیرے دُکھ توں بوٹیا سُکھ صدقے دس دُکھ مینوں اِک وار کدی

ک: کٹھڑا عشق تے لٹڑی میں پھراں مٹھڑی دید جمال دی میں
لٹاں کھولیاں تے ہنجوں رونیاں میں جنگل بھونیاں یار نوں بھالدی میں
ناہیں کول ماہی ڈانواں ڈول ہویاں کنہوں پھول دساں گل حالدی میں
لگے بوٹیا تیر سریر برہوں اکھی نیر دی نہر اچھال دی میں

ل: لگ اُٹھے سینے اُگ برہوں جیواں جگ تے مندڑے جیلڑے میں
آیا وت نہ واگ پریت ماہی رہیاں گھت ہزار وسیلوے میں
تتے لیکھ تاں عشق دی ریکھ کیتی مٹھی ویکھ محبوب رسیلوے میں

ناہیں ست نہ بوٹیا رس جسے ماری مت کیتے دیس نیلو ے میں

م: مرن چنگا دکھ جرن کولوں آوے ڈرن ہجروں رووا ں زار بیٹھی
لگی سانگ زلیخاں دے وانگ مینوں ہُن تاہنگ چنگا دھار بیٹھی
ذکر نام ماسی اسلام جاتا تائیں شام تھیں شب بیزار بیٹھی
دُکھ بوٹیا آن ستان ہر دم میں جان تھیں ہو بیزار بیٹھی

ن: نال گھمانیاں جان میری رہیاں حال نہ کجھ پریت کر کے
جھڑک جھم مصیبتاں غم طعنے چائے دم تے آپ میں میت کر کے
موہوں ہس جانی دل کھس میرا ہن نس گیا بد نیت کر کے
رہسن بوٹیا دلاں تے چین ماتم بولا دین وراگ تھیں گیت کر کے

و: وچہ سینے لانیاں کچھ کانی ہوئیاں زچہ میں سخت بیمار ہو کے
دیدرس کارن دیدے ترسدے ہنجوں برسدے ابر بہار ہو کے
غماں نال ہویاں دل لال لہو کھلے وال گل لٹکدے ہار ہو کے
آئیاں بوٹیا دُکھ دے مُکھ میں تے سینہ دُکھیا اگ انگیار ہو کے

ہ: ہار گلدے لگن بھار مینوں باجھوں یار سنگار سہاوندا نہ
سیاں پہن زیور مانن موج سیجاں سانوں چا چہاندا بھاوندا نہ
جے کر جم ماہی گڑھتی سم دیندی اَج غم کلیجڑا کھاوندا نہ
رووا ں بوٹیا زار میں مار آہیں باجھ یار دے صبر سماندا نہ

لا: لباں تے جان آ رہی ہے چھڈ شان آ ویکھ ظہیر تائیں
میں باجھ خرید مرید ہوئی دلے دیدار دلگیر تائیں
زلف تار دل صید شکار کیتا ہُن مار نہ خواب اسیر تائیں

کدی غم توں بوٹیا چھٹم لیسی ہر دم سیونی ہاں دستگیر تائیں

ا: اَج گھر بار نہ یار دسے لہو ہار روواں اکھیں لال ہویاں
ملیا ٹھگ دلبر میتیں جگ دسے گیا لگ ہُن مڑ محال ہویاں
زُلفاں کھلیاں تے ہنجوں ڈھلیاں نے عیشاں بھلیاں خیال ہویاں
واٹاں تک بوٹیا تھک پیاں جند تک تے بہت بے حال ہویاں

ی: یاد اندر برباد ہویاں تے فریاد میری قبر نال ہوسی
کئی سال گزرے ہجر جالدی نوں کدوں مُڑ رات وصال ہوسی
تیرے باہجھ اندر چوفیر دسے کدوں پھیر جمال ہوسی
ہووے بوٹیا دھیر دلگیر تائیں دستگیر دا جدوں خیال ہوسی

